

ОБІЖНИК ДРУЖИНИ КУЛЬТУРНИКІВ СУМ В УКРАЇНІ

КУЛЬТУРНИК

№5

літо-2010

Спецвипуск:
МОЯ СПІЛКА

КУЛЬТУРНИК

**Обіжник Дружини Культурників
Спілки Української Молоді в
Україні
№ 5
Літо 2010**

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Ольга Пітулей
Іванна Голуб'юк
Вікторія Коляда

Дизайн і верстка:

Іванна Голуб'юк

Чекаємо листів:

kulturnyky-ua@cym.org

Думка редакції може не збігатися з точкою зору авторів публікацій.
При передруку матеріалів посилання на видання обов'язкове.
У виданні використано фотографії, авторами яких є сумівці.

© Культурник, 2010.

У НОМЕРІ:

Слово редактора 3
Ольга Пітулей

Есеї

Вікторія Коляда.....	4
Лариса Приймич.....	4
Володимир Гарієвський.....	6
Леся Скорик.....	7
Людмила Юрченко.....	8
Юрій Заруцький.....	9
Олена Кучерук.....	10
Володимир Кульчицький.....	12
Іванна Прусак.....	13
Андрій Фендик.....	14
Леся Голик.....	15
Олесь Лепетя.....	15
Андрій та Ірина Пушкарі.....	16
Олесь Шуть.....	17
Ольга Пітулей.....	17
Василь Федюк.....	19
Сашко Чернов.....	21
Сашко Завір'юха.....	21

Слово редактора

Гартуйсь, друзі та подруги!

Вашій увазі –
особливе число
Обіжника
Дружини
Культурників,
цього разу це –
збірка есе
сумівців. Даний
проект носить

назву «Моя Спілка», натхненником якого є всім добре знайомий друг Святослав Липовецький. Обіжник містить близько 20 есе наших друзів та подруг із різних осередків України – Дніпропетровського, Івано-Франківського, Київського, Калуського, Львівського, Тернопільського, Хмельницького та Шумського, себто всіх тих, хто відгукнувся на заклик Дружини

Культурників поділитися «своєю» Спілкою. Так як до есе не було жодних вимог, кожне творіння – унікальне, і вказує на те, наскільки різними є сприйняття Спілки кожним. Та незважаючи на розмаїття пережиттів та спогадів, «Моя Спілка» для кожного – це наша Спілка Української Молоді в Україні.

Дуже дякуємо авторам за готовність поділитися своїми пережиттями, за щирість, а також за своєчасність. Завдяки вам з'явилося це число Обіжника ДК і завдяки вам читачі зазирнуть до Спілки у різний час та у різних місцях. Тож, любі читачі, заварюйте горнятко кави чи чаю, вмоцуйтеся зручніше і приємного вам читива!

Щиро,
Ольга Пітулей,

Три букви: СУМ, а скільки змісту!

Єднання рук і дум, сердець.
І порив душ полум'янистий,
Що викликає ніч на герць.

Лютує зло за муром тюрем
І дише смертю, наче гад –
Сумівче, чуєш поклик сурем?
Спіши у лаву, стань у ряд!

Сумівче, сонце над тобою,
Ти молодий, ти ранку син,
Ти лицар завтрашнього бою,
Що героїчний збудить чин.

Хай хиляться в зневірі кволі –
Ти непохитний будь, мов дуб!
Твій знак – це символ правди й
волі,
Три букви, сплетені Тризуб.

МОЯ СПІЛКА

Вікторія Коляда, Тернопільський осередок

Мій СУМ – це, насамперед, ідейність та згуртованість. Це переконання та прагнення, досягнення, здобутки, і, звісно, певні невдачі – це закономірно, навіть якщо дуже прикро. Це купа нових друзів та подруг, ба, певною мірою, це зміна мого світу на краще, це нові знання, це інші погляди на речі – навіть, зміна світогляду. Я намагаюсь зараз уявити себе не сумівкою, але в мене це не виходить, адже для початку слід на хвилюнку забути всі моменти життя, які я прожила в СУМі, а це вже й не так мало часу. Колись я не вірила в слова Маркеса про те, що «все найкраще стається несподівано», але тепер можу стверджувати, що якщо не все, то принаймні добряча половина всіляких див, що трапляються з нами (а вони трапляються часто, просто інколи, проходячи мимо, ми не звертаємо на них уваги), не потребують жодних зусиль, намірів та планів – це просто дарунок від Бога.

Якби це не звучало надміру пафосно чи урочисто, але СУМ для мене – саме такий дарунок. Зараз, оглянувшись назад, я можу впевнено сказати, що Спілка – це саме те, що було мені потрібно в час мого першого знайомства з нею, адже, опинившись у

новому місті, мені було дуже важливо не загубитися в буднях та інших речах, які зафарбовують життя у сірі кольори.

На щастя, цього не сталося – моє життя стало барвистим та цікавим, наповненим змістом поза навчанням та буденністю, і коли я оглядаюсь довкола, мені шкода людей, в яких цього немає, але заспокоюю себе тим, що в них є інші дарунки долі та інші речі, завдяки яким вони відчують себе щасливими. Хтозна, чи так воно є, але... Врешті, кожен з нас розфарбовує своє життя в

кольори, які обирає сам. Та й кожен вирішує, що йому більше до вподоби – спостерігат и збоку, чи брати участь в тому, що відбувається я.

Мій СУМ – це те, що займає немалий шмат мого життя і розставляє певні пріоритети.

МОЯ СПІЛКА

Лариса Приймич, Шумський осередок

Осінь. 1995 рік. Гуртожиток педагогічного інституту. Наша з Ірою кімната. У нас дуже гамірно, адже сьогодні ми зібралися після пар. Ми - це наша компанія: Підмогильні Сергій і Світлана, Їжак (Юра Капустинський), Матвійчуки Іра і Славко, Кравчук Віталік, і ми - Приймичі. Щось жуємо, здається, макарони по-флотськи,

готуємося слухати Сірого, який зібрав нас про щось поговорити. Повірте, що всі, крім Підмогильних, були дуже далекі на той момент від розуміння молодіжної організації. Затихли, Сергій починає довгий вступ, і вперше ми всі чуємо чарівне слово "СУМ". Мабуть, я на той момент навіть не здогадувалася про те, яку роль - могутню, величезну, відіграє

для мене це слово у житті. Швидше за все це була чергова розвага, яка захоплювала нас своєю новизною.

Що об'єднало нас у Спілку у той далекий 1995 рік? Дружні, майже родинні стосунки, повага і любов до наших старших друзів Підмогильних, які знали так багато цікавого і, звичайно, наші мандрівки, які були практично щотижневі. Вважаю, що Тернопільська організація виникла з дружини ратників, які так прагнули пізнати світ та себе. Вже через рік у нас з'явилися Юрко Заруцький та Святослав Липовецький. Вони так чудово влилися у нашу родинну організацію і по-суті заснували дружину суспільників. Ми вчилися на історичному факультеті і на великих перервах до нас прибігали Свят та Юрко -це були наші сходи. Чудово пам'ятаю моменти, коли Святослав на перервах розповідав нам ідеї Донцова або хлопці - про успіхи сумівської команди у грі "Що? Де? Коли?". Думаю, що ми проявляли себе і багато хто хотів бути з нами.

Наші Тернопільські сумівці були мені дуже близькими. На весіллі хотілось їх більше бачити, ніж родину. Перед 5 курсом, 31 серпня 1998 року, у Шумську було весілля і моя Спілка там була, мед-пиво пила і співала пісні, і переодягалася у "перезву". Коли ми з Павлом дивимось своє весілля, то думаємо - воно було б зовсім нецікаве без друзів-сумівців.

Закінчили педуніверситет, поїхали у Шумськ, де не було друзів-однодумців, потрібно було влаштууватись на роботу. 3 листопада 1998 року в нас народився син Андрій, хрещеним його став Сергій Підмогильний. Ми стали справжньою родиною, кумами, адже я є хрещеною Ольги Підмогильної. Ми не мали організації в Шумську і, можливо, думали, що все втрачене для нас. Проте хтось із сумівців (я знаю хто), колись у період кризи сказав: "СУМ - невиліковна хвороба". Якщо ідеї немає - її треба придумати, якщо у Шумську немає СУМу - його треба організувати. Восени 1999 року у Васьковецькій ЗОШ I-II ст

створюється осередок СУМ в Україні. Павло - молодий вчитель історії, діти його люблять та поважають, і з нетерпінням чекають сходи. Я

- вчителька у декретній відпустці, яка має маленьку дитину, але щонеділі іду на сходи до свого рою у Васьківці. Я розумію, що маю чудових батьків, які завжди йшли назустріч і давно зрозуміли, що їх діти живуть трохи інакше та мають інші цінності, ніж інші молоді люди. Виховництво стало цінним досвідом для нас. Адже ми виховували однодумців, які вболівали за рідну мову, культуру, музику. Відтоді для мене СУМ - це моя дитина, яка є дуже дорогою для матері у будь-які моменти успіху та невдач, дитина, за яку болить серце, від якої неможливо відмовитися. Один сумівець з Києва одного разу закинув, що, мовляв, завдяки СУМу ми отримали роботи. А хіба наша організація не повинна виховувати справжніх лідерів, яких хочуть взяти на посади, у школи, тому що вони не бояться відповідальності? Так, моя організація забезпечила мене гарною роботою у ліцеї з елітними дітьми, сумівку призначили начальником відділу у справах сім'ї та молоді, бо хочуть, щоб вся молодь у районі виховувалася у любові до Бога та України, Павло став наймолодшим директором школи, депутатом, бо, завдяки Спілці, був активним і не схожим на інших скептичних вчителів, яким "вічно мало платять". Шумські сумівці завжди були політично активними, не боялись висловлюватись проти кучмівського режиму, брали

участь у виборах, були на Майдані, про кожного можна написати окрему історію. І точно знаю, що іншим нашим друзям теж раді на будь-якій роботі. А чому? Тому що Спілка вчить відповідальності перед державою та собою.

Моє життя, життя моєї сім'ї та її родини тісно пов'язане з нашою

Спілкою. Єдине, за чим жалкую - що надто пізно дізналася про СУМ, не пройшла шлях від суменяти, не дозволяло мені життя бути на Всеукраїнських таборах та семінарах, проте це зробили та зроблять мої вихованці. Хай моя Спілка буде завжди! Гартуйсь!

МОЯ СПІЛКА

Володимир Гарієвський, Хмельницький осередок

Моя спілка – це прапор, який я несу. Прапор, на якому написані ідеали, що об'єднують мене та сотні інших, яких я постійно відчуваю поруч. Прапор, який я взяв до рук в тринадцять років, коли потрапив в Спілку. Прапор, несучи який усвідомлюєш особисту відповідальність за нього, відчуваючи, що ти не один, і що молода зміна колись перейме його.

Моя спілка – це спільнота, яка живе. Достатньо секунди, щоб зупинитись, замислитись, відчути, що де б не був сам, десь зовсім поруч, десь за сотні кілометрів живуть люди, яких любиш, в яких впевнений, і які відчувають те ж саме, що й ти. Так відчувається наша спільнота.

Моя спілка – це боротьба, яку потрібно вести постійно і щодня - і не лише за високі ідеали Бога і Батьківщини, а й за цілком буденні речі: бути чесним скрізь і завжди, шанувати і берегти все, що насправді дороге тобі і твоїм побратимам, і що зараз забуте всіма, бути принциповим до себе та інших навіть в найбуденніших справах.

Моя спілка – це пам'ять про речі, які не можна забувати. Пам'ять, в якій з часом все більше переплітаються персональне дерево роду і історія цілої країни. Чим довше живеш на цій землі, тим більше хочеш дізнатися про її минуле і усвідомлюєш, що в той час і мої предки тут жили, боролись і за цю землю, гинули. Гинули за мене - щоб я

зараз жив на цій землі і беріг пам'ять про них.

Моя спілка – це магічний ритуал збирання в дорогу, коли лише починаєш пакувати наплічник, лише береш його до рук, а передчуття дороги, друзів пригод дихають з темних надр наплічника в обличчя.

Моя спілка – це щастя в особистому житті. Завдяки СУМу я знайшов свою кохану дружину. І далі цей пункт можна не коментувати 😊.

Моя спілка – це персональний календар. Для того, щоб згадати, що відбувалось того чи іншого року в твоєму житті, спочатку слід згадати який і де табір був того року.

Моя спілка – це дзеркало, бо кожен, хто на неї дивиться, бачить в ній себе. Але з часом мені видається, що і спілка дивлячись на кожного з нас бачить себе. При цьому Спілка, об'єднуючи різні особистості, формує власний, «надоособовий» характер, який

у свою чергу вже впливає на кожного з нас. Тому ми всі ніби й зовсім не схожі, а проте дуже подібні.

Моя спілка – це енергія, яка живить мене, мов акумулятор, бо кожного разу, коли вже майже опустили руки, саме сумівська спільнота дає енергію і ніби каже: «Йди

далі, слід довбати і не зупинятись». І тоді просто встаєш, і довбеш далі, бо відчуваєш що ти не один, і що це досі комусь потрібно.

Моя спілка – це незвіданий шлях по якому ми йтимемо разом.

МІЙ СУМ – МОЯ РАДІСТЬ!

Леся Скорик, Дніпропетровський осередок

У січні 1997 року я вперше потрапила в зимовий табір Спілки Української Молоді в Україні і ... захопилася СУМом так, що вирішила не розлучатись із його атмосферою, світоглядом, діяльністю і після повернення в Дніпропетровськ, де тоді навчалася. Та от біда – осередку у цьому славному промисловому місті ще не було. У 20-х роках минулого століття, коли Спілка зародилася як молодіжна організація, що мала протидіяти комсомолу, в Катеринославі (тодішня назва Дніпропетровська) осередок існував, звичайно ж, законспіровано. Але після арештів і процесу СУМ-СВУ майже на вісімдесятиліття про національно свідомі організації забули.

Тож, озброєна знаннями і досвідом таборування, а ми проходили інтенсивні

тренінги на вміння спілкуватися і співпрацювати під керівництвом подруги Віри Гайдамахи, я вирішила спробувати створити осередок у Дніпропетровську. Знань ще було замало, однак бажання я мала палке.

На початку травня відбулися перші сходини. Ми вчилися планувати діяльність, працювати єдиною командою, кооперувати із іншими організаціями міста та осередками СУМу по всій Україні.

Ми завжди прагнули зберегти атмосферу дружньої приязні, підтримки і творчості. Надовго нам запам'яталися монотипії, які навчила нас робити подруга Валентина Зайва, майбутня художниця. Проста, здавалося б, дія – змішати будь-які фарби на склі та зробити відтиск на папір. Однак які лише шедеври не створювались, чого лише не знаходили в тих лініях і напівтонах.

Збираючи одяг для дітей-сиріт Раївського інтернату, ми навчилися залучати волонтерів до своїх проектів. Кілька мешканок міста, переважно пенсіонерки, допомагали нам у цій справі. В кінці дев'яностих будь-яка допомога, навіть така невелика, як наша, була дуже потрібною.

Ще однією важливою для нас справою стало відродження українських народних звичаїв у молодіжному середовищі. На свято Андрія, як і в багатьох інших осередках, варили вареники із

сюрпризами (перцем, сіллю і цукром). Хлопці мусили кусати калача, щоб потрапити на наші вечорниці. Скільки було пісень переспівано, забавок зіграно...

Особливо запам'ятався день Святого Миколая, який ми відзначили спільно із греко-католицькою громадою Дніпропетровська. Сумівці нашого осередку написали свою виставу, самі зіграли ролі, підібрали музичний супровід (довелося навіть монтаж застосовувати). Як зачаровані діти дивилися на янголів, сміялися із витівок нашого чортика Антипка, для якого подруга Людмила Красівська, яка і виконувала його роль, написала окрему пісеньку.

А Івана Купала, яке ми відзначали на невеликому островці посеред Дніпра! Наша Марена, зроблена із очерету та інших підручних матеріалів, достойно вистояла у протиборстві з вогнем. Після урочистих проведів під купальські пісні (моя улюблена - «Кругом Мариноньки ходили дівоньки») опудало опинилося у Дніпрі.

Так складалося, що більшість нашого осередку – дружинники. І всі ми полюбаємо мандрівки. Як нетривалі – одnodенні, так і довші. У нашій області є багато цікавих, а інколи навіть загадкових місцин, про які знають здебільшого лише краєзнавці. Які б чудові туристичні маршрути можна було б прокласти, якби їх популяризувати.

Гори не любить той, хто там не бував. Як представник СУМу, я свого

часу взяла участь у рейді «Карпати», що проводять регулярно українці Польщі. Зі спорядженням допомогли в сумівській оселі. Ці десять днів, коли ми подолали кілометрів шістдесят (для першого разу непогано, я гадаю), певно, ніколи не забуду. Лемківщина ще й досі береже сліди колишніх українських сіл. Вижили на місці затишних садиб тільки квіти. Однак якщо говорити про сучасну туристичну інфраструктуру Польщі, то нам є чого повчитися.

До Карпат нам, дніпропетровцям, далеченько, а от Крим! Вибіралося ми сумівською компанією туди в мандрівки. Так що тепер можна нас назвати уже досвідченими туристами.

Абревіатура СУМ насправді означає для мене радість. Скільки було пережито в сумівському колі. Перші табори, подорожі Україною на семінари і тренінги, перші гутірки, юнацтво... У 2007 році наш осередок відзначив своє десятиліття. А я собі пригадувала як все починалося. Ідуть роки, організація змінюється. Єдине, що хотілося залишити назавжди – оту дружню, веселу атмосферу і любов до України!

МОЯ СПІЛКА

Людмила Юрченко, Київський осередок

«Моєю» Спілка стала ще у 1998, коли я випадково потрапила на сумівський табір. Хоча, зрештою, ніщо у житті не буває випадковим. Це було щось настільки нове для мене і настільки близьке по духу, що захопило мене цілковито. Я хотіла щось робити, вчитися, вчитися і ще раз вчитися,

відвідувати семінари, табори і т.п. Спілка допомогла знайти мені своє «Я», допомогла знайти правильний шлях у житті, навчила аналізувати і робити висновки, дивитися на речі глибоко, а не поверхнево, і так само оцінювати людей.

Звісно, не один рік знадобився, щоб я стала такою, якою є зараз. І, сподіваюся, що це ще далеко не край моїх змін, мого розвитку, мого досвіду.

На деякий час волею обставин я випала із організаційного життя. Але ніколи не переставала бути сумівкою. Ці роки допомогли мені впорядкувати думки, амбіції та бажання. Тепер, повертаючись до активнішої діяльності, бачу, що Організація робить певний поступ, що молоді дружинники, які прийшли із юнацтва, є справжньою надією Спілки. Вони є тими плодами, які виплекали «старі» гартовані сумівці. І, дивлячись на них, з'являється охота до праці. Адже тепер я маю своїх трьох сумівців і суменят, і хотіла би бачити їх такими ж активними членами суспільства. Але сидіти в хаті і чекати, що хтось замість мене зробить із них або із їхніх однолітків активних та свідомих громадян – це не по-сумівському. Тож і включаюся активно в роботу.

Одним із моїх досягнень у СУМі є журнал «Крилаті». Ще на другому курсі

Інституту журналістики я писала курсову по зарубіжній пресі на основі журналів «Авангард» і «Крилаті». Пізніше, коли редактором стала Світлана Вербова, я увійшла до складу редколегії і писала для нього різні статті, оповідання, казочки. І ось – через якісь десять років я стала головним редактором та автором ідеї оновленого Всеукраїнського дитячого пригодницького журналу «Крилаті». Хотілось би, звісно, іще багато чого зробити, але всього не охопиш одними руками. До того ж, статус багатодітної мами передбачає багато домашніх клопотів. Але голова моя постійно кипить ідеями, думками, які, проте, часто там і залишаються або втрачаються, адже, щоб усе це втілювати, потрібен час. Не зважаючи на це, маю цілу купу планів на ближче і далі майбутнє – потрібні лише активні одностудійці та Божа поміч, щоб ніякі непередбачувані проблеми не змогли їх зруйнувати.

Дуже вболіваю за майбутнє Спілки, адже хочеться бачити її не десь на маргінесі, а чисельною, дієвою, цікавою організацією, яка буде шукати і знаходити шляхи до молодих сердець і плекати в них сумівські чесноти.

ЦЕ Є НАША СПІЛКА. ЦЕ Є НАШЕ ЖИТТЯ

Юрко Заруцький, Тернопільський осередок

Зі Спілкою я познайомився випадково, і (не здивуються ті, хто знає мене довший час :) – завдяки «Пласту». В одному з чисел газети «Цвіт України» було вміщено інтерв'ю якогось скаутського достойника з діаспори, в якому він розповідав про взаємини цих двох організацій. То був перший сигнал для мене.

Другий дзвоник пролунав пізніше – в 1995 році, коли, знову ж таки цілком випадково, старші друзі запропонували мені більше дізнатися про СУМ, який розпочав свою діяльність у Тернополі. Я

погодився. Біля одного з гуртожитків педуніверситету мене церемонійно представили бородатому «дядьку» в засніженій хутряній шапці (мені чомусь здалося, що єнотовій :). Я подивився на нього і зрозумів – справа серйозна. То був Сергій Підмогильний.

Пролунав третій дзвоник. З того часу я й не задумувався над тим, що моє життя можна ділити на періоди, в яких би не було Спілки.

Озираючись на роки перебування у СУМ, я розумію, що нам, принаймні у Тернополі, вдалося створити не лише

громадське об'єднання, а й справжню родину, діти якої живуть в різних містах України, чи за її межами. Перебуваючи у СУМ'івській спільноті вони отримали позитивний імпульс, який допоможе подолати їм будь-які життєві труднощі.

«У нас довгі руки», - іноді жартуємо ми. А таки правда – вихідці з осередку нині живуть у Сполучених Штатах Америки, Великобританії, Німеччині, Польщі. Вони цікавляться нашим життям, іноді дають поради. Вони й далі залишаються членами Спілки – нашими «дипломатичними» представниками.

Організація дала нам не лише відчуття дружнього плеча – вона навчила нас бути самостійними. Навчила приймати рішення та відповідати за їх наслідки. Цеглина за цеглинню ми творимо себе і творимо Спілку.

Це настільки цікаво - будувати осередок! Бачити як він розвивається, як бореться за життя, утверджується, диктує вимоги іншим, залягає у сплячку і знову прокидається, міняє вектори діяльності, але зберігає міцні підвалини, закладені попередниками.

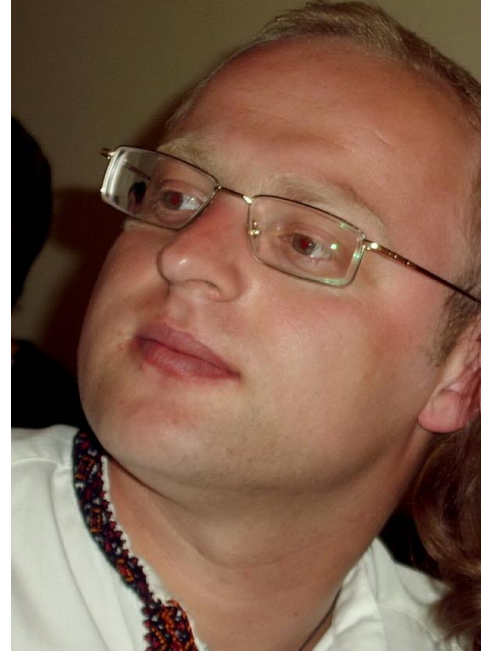
Це настільки відповідально - бути частиною цього життя!

Це настільки приємно - бачити, як успішно ідуть по життю твої чи осередку вихованці!

Це настільки несподівано і зворушливо – бачити, як СУМ'івці, які ще донедавна не знали одне одного, творять гарні, міцні сім'ї! Все це наша Спілка!

А є ще ветерани-сеньйори. Ми не так часто згадуємо про них, але вони є нашою совістю і екзаменаторами. Для мене це друг Нестор Зарічний, п.

Михайло Баканчук, п. Ігор Олещук, славної пам'яті Ігор Герета. Їхня жертвна життєва позиція та невгамовна енергія іноді дивує, але завжди надихає до праці.

СУМ – це ще й сотні друзів. Ми не обнімаємося при зустрічах – достатньо потиснути одне одному руку, щоб зрозуміти, що робимо спільну справу, яка не повинна перерватися.

Це є наша Спілка. Це є наше життя.

МОЯ СПІЛКА

Олена Кучерук, Хмельницький осередок СУМ в Україні

Гартуйсь, гартуйся, зміно молода,
Гуде земля від нашої ходи.
Солод, солодка у Дніпрі вода
Ми нап'ємось дніпрової води...

Відколи вода у Дніпрі стала солодка? і Чому тисне коло серця (а може і серце) коли співаються ці рядки?

Моя Спілка. Доволі добра тема для роздумів. Але почалося все з простої розмови після літніх канікул:

- Хто ці люди?
- Сумівці.
- Хто, хто? Якось дивно стоять. Що це?

- Це збірка. Зранку відкриває таборовий день, ввечері його завершує. А пісня неї роздають таборову пошту. Купа галасу і очікування. Знаєш, так кльово, одержати листа чи шоколадку. (ностальгічна посмішка)
- Гм... Листи – це гарно. Сама люблю їх писати. А що це за одяг?
- Це однострій. Ну, типу, «форма» така сумівська. Зразу видно – серйозна організація.
- О, організація! Що за організація?
- Спілка Української Молоді в Україні.
- Чому два рази повторюється слово Україна? Трохи нелогічно...
- ...

Ось власне, дивлячись фото з табору, почалося восени 1999 року моє сумівське життя. Як бачите, нічого надзвичайного не відбулося. Якби треба було б відповісти на дуже поширене питання: «Як ти потрапила до СУМу?», відповідь була б простою: «Побачила фотографію☺»

А тепер от уже минуло 10 років. СУМ став частиною життя, яку неможна ніяким чином виокремити. Знаєте, є така техніка вишивання, коли стібки одного кольору накладаються дуже тісно і повільно переходять в інший колір, так що інколи межі між барвами неможливо одразу побачити. Ось, власне, Спілка так вплелася в моє минуле, теперішнє і повільно нитка тчеться у моє майбутнє, що не можу одразу і порахувати всіх кольорів на цій вишиванці.

Друзі та подруги – ці звертання в СУМі набирають нового сенсу, завжди свіжого і неочікуваного. Спочатку це багато нових облич, потім думок, тоді сердець. Тоді багато ілюзій про ДРУЗІВ, які інколи стають просто випадковими знайомими. А ще пізніше вони ж стають квітками, пташками, сонцями на моїй вишиванці. І тоді важко їх забути. Їх не обов'язково бачити, достатньо знати – вони є, вони – сумівці. Як і я.

Пізнання себе, пізнання світу відбувалося так повільно, часом дуже миттєво, часом таємничо, а ще смішно, феєрично, фантастично і не без сліз та розпачу... Оце ж і є життя, яке проживається тут у Спілці.

Бог і Україна – гасло і дороговказ, вияснене для багатьох юнаків та юначок, старшими дружинниками, стає дорогою, яку вони хочуть пройти. І цього запалу вистачає і вони йдуть. Тоді думка: «Ще 5-10 років і ніхто не буде знати, що таке СУМ» стає позбавлена будь-якого сенсу.

Треба спробувати пройти з наметом по горах, ровером по фортецях і лісах, можна веслами по Дністру, ще поспівати біля ватри з молодшим юнацтвом, тоді покричати на Брейн-Рингу зі старшим, а в неділю молитися у лісовій церкві та й нарешті зголоднілими швиденько проспівати «смак, смак, смачного» і неодмінно все це із сумівцями. Тоді втрачаються будь-які поділи, тоді твориться родина і Спілка.

Гарно зауважити посмішку на обличчі сеньйора, який загостив на табір. А ще приємніше почути від нього: «Ти чуєш, який тон голосу у юнацтва? Таким він буває, коли діти щасливі і задоволені». І це про наші табори.

Синьо-жовтий прапор, гімн, молитва, повстанська пісня, гра-теренівка...

Життя у СУМі напевно має особливий цукор, тому вода у Дніпрі, як багато думають брудна, стає чистою і солодкою. Але то тільки для сумівця в неодмінно українській річці Дніпро...

Вгору прапори, вгору серця,
Гордо несім нашу славу.
Нині сумівця, завтра борця
За Українську Державу.

МОЯ СПІЛКА

*Володимир Кульчицький,
Тернопільський осередок*

Моє перше особисте знайомство з СУМом відбулося десь приблизно п'ять років тому - брат взяв мене з собою грати у футбол, і там я побачив Вуду (він же - Василь Петрович), Клапаля (як я пізніше дізнався, Володимира Бірчака) і Качу.

Після футболу ми пішли на домівку дивитися фільм з іншими сумівцями. Кіно, здається, було про Мазепу, але це вже неважливо, бо, як мені потім пояснили, воно було нецікаве. Пізніше брат взяв мене на святкування Першого квітня – було гарно: різні ігри, співи, забавки, а наприкінці прийшла Ірка (Їжачок) з різнокольоровими кульками і сама дуже кольорова – як клоун. Я не міг зрозуміти, як можна ходити одягненою так кольорово, що подумують люди. Це тепер мені байдуже, а тоді я був в шоці від всього і від всіх. Всі так багато про все знали і навіть багато спілкувались зі мною на теми, які, як я зараз догадуюсь, були їм зовсім нецікаві.

Почав з новими друзями мандрувати і продовжувати дивуватися, як можна спонтанно вирішувати на вокзалі куди їхати, сідати в електричку і приїжджати в нове і дуже цікаве місто. Ще мене дуже дивувало, як на рівних можуть спілкуватися різні за віком люди – що в них може бути спільного. Це пізніше я зрозумів, що нас об'єднує СУМ – в сильну, спільноту. Я Кузнечика: «СУМ – з ним взяв дуже багато знайомих, завжди таким, яким я мене суттєво задумуюсь «хто я мурашки по шкірі себе відірваним чотирьох стінах.

В СУМі дуже виховання молоді зомбували в розумію, що я - плюсами і

свідому, різносторонню нещодавно почув від це життєрадісна секта»©. І я погоджуюсь. Від СУМу я – маю купу друзів, ще більше купу нових вражень. Я став зараз є – я є собою. СУМ змінив. Навіть зараз, коли без СУМу» - в мене немов пробігають, адже я уявляю від світу і замкненим в

правильна методика – зовсім не така, якою нас школі. Тепер я добре особистість зі всіма мінусами.

МОЯ СПІЛКА

Іванка Прусак, Калуський осередок

Дев'ять років у Спілці...
Приємно згадувати ті думки і ті почуття, які прийшли тоді, при

перших знайомствах з сумівцями.

Незнайомі молоді люди ділилися враженнями про табір. Так захопливо, що власне і собі захотілося і на таборі побувати і собі такі спогади мати. Мрії збуваються: уже дев'ять років, з року в рік маю такі враження. Свої. Про сумівські табори.

День закоханих з юнацтвом у Спілці. Теж перше свято, де я присутня. «Наступного року це свято готуватиму я», - мимоволі подумала. Так і сталося.

Мій перший рій, «Цвіт папороті», 13 дівчат. Як ретельно я тоді готувалася до сходин! Виїзд до скель Довбуша. Перше представлення рою.

Усе було цікаве: ідеї, люди, виховницькі семінари, інші осередки, Київська оселя СУМ.

Деякі люди були, як легенда: Ігор Симчич, Мирослав Симчич, Неля Лавріненко, Віра Гайдамаха. Приглядалася до них поволі. Обережно, «як до легенди».

Багато тоді займалася самоосвітою – історія України, історія Калуша, релігієзнавство, «Виховний ідеал» Г. Ващенко, «Самостійна Україна» М. Міхновського. А ще був ІСПО – Інститут суспільно політичної освіти. Реферати про політичні твори Т. Г. Шевченка, про ідеї М. Драгоманова. Участь у багатьох громадсько-політичних акціях, семінарах, конференціях. Статті. Уже власні. Про чудові табори, яскраві події і неординарних людей.

Культурницькі семінари, де виступала письменницька еліта –

Олександр Іранець, письменник детективного жанру – Кокотюха. Завдяки Спілці в моїх альбомах є фотографії з Віктором Ющенко, Оксаною Білозір, Ніною Матвієнко, Олесем Донієм, Олександром Положинським, Юрієм Андруховичем, Любомиром Гузарем.

І шлях до Церкви – через Спілку. Брати – монахи, семінаристи, отці. Вишкіл. Знання і розуміння. Укріплення в вірі. Тепер я – катехит, маю духовну освіту. І це завдяки Спілці.

Участь у світових Злетах. Мій світ розширюється: уся Україна за два тижні – Західна і Східна, Карпати, Київ, Чернігів, Крути, Львів, Івано-Франківськ, Калуш, Тернопіль, Чернівці, Буковель. І ще, прийшло нове усвідомлення, - «світова сумівська родина»: хтось теж живе тикими ж устремліннями, як ти, такими ж ідеями.

Ми вчимося бути українцями, вчимося любити Україну. Осягаємо розумом досвід її поколінь, її історію. Вчимося нею гордитися. І все це – у Спілці і зі Спілкою. І ми беремо на себе ще й місію – виховувати юнацтво, в сумівському дусі в сумівській родині.

Кожна людина буде приходити туди, де її люблять і цінують, де їй затишно і добре. Принцип роботи громадської організації. А для мене це й мої друзі – сумівці: Світлана Тхір і Наталя Кравченко, брат Вінкентій і Женя Марцева, Христина Юрас і Сашко Чернов.

Хотіла з цього починати, але закінчу тією думкою, найважливішою для мене:

СУМ – це, в першу чергу, мої друзі і однодумці;

СУМ – це час, сповнений завзяттям і працею, фантазією і творчістю для України;

СУМ – це реалізація можливостей молодого покоління.

МОЯ СПІЛКА

Андрій Фендик, Львівський осередок

Для мене, і
мабуть, для
багатьох,
громадська
організація - це
така структура,
яка об'єднує

людей за якимись вполюванням. На мою думку, найкращою організацією, яка дає можливість самореалізації та вдосконалення, є Спілка Української Молоді в Україні (надалі СУМ). Однак, це не є основним та єдиним аргументом, чому я належу до цієї організації. Ще - у моїй родині був Михайло Лаврів (рідний брат мого дідуся по мамі), який належить до засновників кількох осередків СУМ у США, зокрема - осередки у Клівленді, Йонкерсі.

До Спілки Української Молоді в Україні я належу з жовтня 2005р., а саме до Львівського осередку імені Євгена Петрушевича. Від початку я стараюся бути активним та корисним для свого осередку та Спілки загалом. Мабуть, я б не залишився у організації, якби не мій перший СУМівський табір 2006 року у місті Чернігові - «Зимовий табір дружинників СУМ в Україні імені Симона Петлюри». А головне - відверта розмова про СУМ як організацію, про її діяльність і роль кожного сумівця у діяльності організації з другом Ігорем Симчичем. Від тоді, я, як кажуть сумівці, «захворів на СУМ». Одразу ж після таборування, на міському з'їзді мене обрали господарчим Львівського осередку, і досі я не можу «покинути» ні міську, ні обласну управи Львова.

СУМ для мене - це як один із стимулів до життя, до прагнення чогось кращого, до чогось нематеріального (про що найбільше тепер клопочуться люди), це робота,

яка ґрунтується на фанатизмі і вірі у те, що без нас ніяк. Зараз я навіть не можу уявити своє життя без організації, навіть коли іноді буває, що не маю часу прийти на сходи, то мені якось некомфортно. Тоді стараюся якнайшвидше зустрітися з сумівцями.

СУМ це не тільки чудові друзі, гарні подорожі, мандрівки, табори і приємний спільний відпочинок, це ще й спосіб самовираження, це місце, де ідеї, які визрівають у голові, можуть стати реальністю і принести користь оточуючим. У Спілці, де основним завданням є виховання молоді, можна почерпнути знання, навчитися любити людей. А своїм прикладом можна надихати інших, пропагувати патріотизм та здоровий спосіб життя. Це особливо приємно, коли твій рій юнацтва переходить у лави дружинників. Саме в такі моменти можна найкраще побачити свою працю, що ти не намарно витратив час.

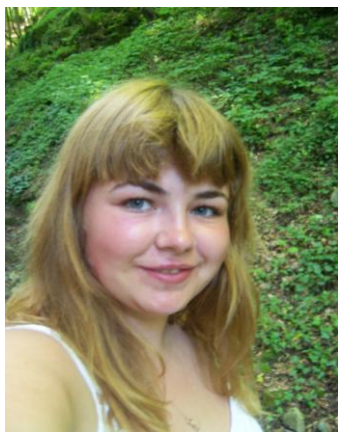
Я дуже радий, що належу саме до СУМу і знаю, що ніколи не зможу без цієї організації, а якщо десь ненароком трохи загублюся, то маю надію, що друзі-сумівці завжди допоможуть віднайти правильний шлях.

МОЯ СПІЛКА

Леся Голик, Тернопільський осередок

Раніше «Мій СУМ» зосереджувався на дуже вузькому колі осіб, яких я часто бачила та від того, менше не цінувала. Чергова мандрівка, яка, насправді була дуже очікувана, показала мені, що Спілка Української Молоді, то є дійсно велика кількість людей: молодих, приємних, хороших, розумних, хлопців, дівчат, студентів, дорослих, з різним колом захоплень та інтересів, з різним ставленням один до одного і до оточуючого світу.

Сидячи зараз на завершенні програми, в піввуха слухаючи корисну інформацію, нарешті усвідомила чим у моєму житті є СУМ.

Протягом усього часу перебування доволі далеко від Тернополя, насолоджуючись чарівною природою та погодою разом з цікавою програмою тренінгу, весь час відчувала, що мені чого бракує.

І от лише зараз я нарешті усвідомила, що треба було лише поглянути довкола.

СУМ – це не лише мандрівки, вечірки та розваги. Це також важка праця, яка потребує важких фізичних (як от поклейка афіш) та інтелектуальних зусиль. Це велике

задоволення бачити результат своєї роботи, чути схвальні відгуки (чи не дуже схвальні). Це коли ти відчуваєш кольки в животі ;-), коли глянеш на щось чи прочитаєш в газеті. Це коли падає раптом сніг, а ти по весняному вдягнута, ловиш долонями сніжинки і дмухаєш на них. Це коли ти закохуєшся в СУМівця. І коли розкохуєшся. Коли дружиш і коли сваришся. Коли гніваєшся і коли миришся. Можна напевно продовжувати до безкінечності.

Що для мене є СУМ?

Напевно, легше сказати чим він для мене не є. Не є для мене всім. У мене є сім'я, друзі, похресники, сестра, врешті решт, тому я не можу сказати, що організація мені їх замінить.

Однак, все, що навколо мене – це «Мій СУМ». З його проблемами та перемогами, гутірками, мандрівками та сходинами, з боротьбою з власною лінню, зверхністю та своєю винятковістю. З домівкою, одною на купу організацій та знову ж з власною лінню.

«Мій СУМ» - це частина мого власного світу, не завжди зрозумілого для інших, але такого рідного для мене.

м. Вроцлав, Польща
13.03.2008

МОЯ СПІЛКА

Олесь Лепетя, Дніпропетровський осередок

«Коло Друзів» - виразна константа, яка для мене є синонімом спілки. Навколо цієї константи і творилися всі справи, згенеровані у гурті.

Із самого «старту» - мандрівки до місця фортеці Кодак (із якої почав «живе» знайомство із друзями) і по цей день я був заангажований настільки, наскільки це можливо в суспільній

діяльності.

Діяльність – як активність, пошук, час запитань і відкриттів... І бажання творити. І вже кілька пережиттів, що змінили моє ставлення до життя, були в Спілці. Це Новий рік на горі Сокіл, що дав нову віру і нове усвідомлення Спілки. І останні табори, що стають чимдалі мелодійнішими. От лиш мелодії таборів змінні, а разом з ними почуття і відчуття життя.

І пошук себе, і інших в життєвому вирі, що поглинав все навколо, перетворюючись в різнобарвний, строкатий потік світлин (матеріальних і метафізичних). Хтось знайшовся. Хтось загубився в вирі, строкатому вирі життя - в Спілці.

І лишень коли бажання пошуку і відкриттів, зроблених у колі друзів, згаснуть, можна буде говорити про завершення цього життя. І усвідомлення моєї Спілки.

МОЯ СПІЛКА

Андрій та Ірина Пушкарі, Тернопільський осередок

Андрій Пушкар

В нашій державі є багато патріотичних організацій, але на щастя мені випала честь потрапити до лав СУМу.

Із сумівським життям мене познайомив друг, який був сумівцем. Ця атмосфера, патріотизм, про який свідчить гасло "Бог і Україна" одразу припали мені до душі. Сьогодні моє життя тісно пов'язане з спілкою. В СУМі я зустрів багато хороших людей, а також свою половинку, з якою ми створили сумівську сім'ю. На даний час ми вже виховуємо двох маленьких суменят - Максима і Ярослава.

Моє студентське життя було досить завантажене, а згодом і в подружжі залишалось не так багато часу і тому я пропустив багато мандрівок, таборів але ті, на яких я був, залишили у моїй пам'яті багато хороших спогадів.

Ірина Пушкар

В СУМі вперше я прийшла понад десять років тому. Тоді набирали перший рій «Водограй». Зі Спілкою пов'язано дуже багато чудових спогадів. Одним із них був перший Всеукраїнський табір, який я відвідала. Вразило все, затишна тепла і творча атмосфера, дружня підтримка і взаємодопомога.

Мені дуже подобався наш осередок тим, що у нас було багато людей, завжди проводили цікаві вечори. Один із таких вечорів закарбувався в моїй пам'яті надовго. Концерт, який влаштували хлопці з рою "НС-9" - це був надзвичайний, інтригуючий вечір. Вони грали на усьому, окрім музичних інструментів. В рух ішли ложки, пусті і повні пляшки, тарілки, кришки, бруски і все подібне.

В СУМі я зустріла свою другу половинку, знайшла багатьох друзів. Завдяки Спілці я подорожувала і збираюся надалі мандрувати.

Дуже рада, що потрапила в цю організацію. Вона цікава, нестандартна і завжди весела. У Спілці легка природна і невимушена обстановка.

МОЯ СПІЛКА

Олесь Шуть, Дніпропетровський осередок

З СУМом я познайомився в часи свого студентства. Участь в цій організації завершила формування моєї особистості, значно вплинуло на духовність і національну свідомість. На гутірках дізнався такі речі, про які нам не розповідали в школі чи в університеті.

СУМ відкрив нові горизонти для мене, уможливив спілкування зі світовим українством.

Приклад старших друзів та подруг, їх життєвий досвід неможливо оцінити – він безцінний. До того ж – крім патріотичного забарвлення/навантаження, перебування в СУМі дозволило розширити мій світогляд, оскільки таборові і осередкові гутірки були присвячені не тільки історії України і патріотичному вихованню, але мали загальноосвітній характер (зокрема, запам'яталися уроки бальних танців).

Підсумовуючи, хочу сказати – без СУМу я був би іншою людиною і ніколи би не зацікавився з тими друзями з України і світу, з котрими доводилося таборувати/стрічатися, я втратив би велику кількість яскравих моментів свого життя.

МОЯ СПІЛКА

Оля Пітулей, Івано-Франківський осередок

З музикою улюбленого „Гурту ЙоГурту” чекаю у Борисполі свого рейсу. Попереду маю рік магістратури у Вестмінстерському університеті, Лондон, Велика Британія. Осінь 2009 року.

Пропозиція подруги: „Слухай, моя сестра є в одній молодіжній організації. Каже, там класно. Можна поїхати до табору. Прийдемо до них на збори?”. Табір – кльово, щось нове і цікаве, альтернатива літу, посиденьок у дворі. Приходимо на „збори”, зглощуємося на табір. Голова Івано-Франківської організації виявляється студентом моєї мами, тому батьки без проблем мене відпускають, мені 15. Сходина мені страшенно не подобаються і здаються

дуже нудними і недіяльними. Та від табору відмовлятися все ж не хочеться. Весна 2004.

Сусіднє від села – село Шешори, етнофестиваль. Приїздимо на кілька годин. Бачу людей, котрі танцюють під дощем босоніж. Моє товариство коситься на них, а в мені щось говорить – хочу так...буду так...Липень 2004.

Святослав проводить свічку на підтаборі СЮ. Перший вечір табору „Дух нашої давнини-II”. У мене в очах – сльози. Я не уявляю, як житиму поза табором, і вже стає тужливо. Маю відчуття, що знайшла своє місце. Нехай пафосно, та 2 тижні таборування стали переломним моментом мого життя.

Приїжджаю додому. Не можу вписатися, не уявляю, як бути, коли мої нові і найліпші друзі – у різних містах, як впроваджувати набуті дороговкази Спілки в життя самостійно. Табір дав віру, віра у те, що це – лише початок. Літо 2004.

Ми пишемо листи. Вдома маю величезну коробку з листами, засипану сушеними квітками. Віра не зраджує, і люди – не зникають. Пишемо часто й багато – подругам і друзям із інших роїв та підтаборів, виховницями, коменданту. Якогось дня падає дуже лапатий сніг, навмисне спускаюся до поштової скриньки – сходовою кліткою розсипаються листи до мене. Осінь 2004.

Нарешті таборове літо. Приїжджаю юначкою на табір, а раптом стаю виховницею. Проводжу гутірки під копицею сіна. Всеукраїнський табір – моє перше сумівське розчарування. Дуже важливе тим, що спонукало до дії – стати дружинницею, щоби проводити гідні табори. Літо 2005.

Університетське життя закипає. Все по максимуму. Новий рік у Карпатах. І ось – Доба. Найдовгожданніші зустрічі, важливість яких для мене важко переоцінити. Посміхаємося нашій вірі. Зима 2006.

І ось – ми з Іванкою виховниці. У нас над ліжками – фото з наших мандрівок і таборів, на яких показуємо всім сумівців, на яких рівняємося. Мої юначки – подруги, з якими колись були

у сусідніх роях. Наші ночі – це суцільні танці. Наші ранки – це завжди світанки. Наші дороги – це потяги від осередку до осередку. Літо 2006.

Рок-н-рол, рок-н-рол і ще раз рок-н-рол, який невіддільний від Спілки. Табори, мандрівки, фестивалі, гори, нові міста, автостоп – інакше не мислиться. Спілка – це моє середовище. 2005, 2006, 2007...

Спілка уже цілком інтегрована в моє життя, чи то я цілком інтегрована в неї. Та все частіше стикаємося у нашому рок-н-ролі з реальністю. Ні, я ніколи не зніму файничок, ні, я завжди багато мандруватиму, ні, мене просто мусять розуміти. Весна 2008.

Юнацький табір 2008. Приречення. Звісно, одночасно з Іванкою. Відчуваю Спілку приємним обов'язком. Мандрую, фестивалю, посміхаюся.

Дружинницька „Армія тіней”, зима 2009. Історії наших Героїв. Вони – зразок. „Там, де полягла намарне армія моя світла...”. Не намарне, бо є тут і тепер. Аби не змарнувати ні їхніх жертв, ні нашого тепер. Кожен – як і де може найліпше, разом - в ім'я Бога і України. Тепер це не лише приємний обов'язок, це справжнє усвідомлення.

Таборове літо 2009. Цього разу я не у Шестовиці. Ось воно, моє перше літо без виховницького табору. Табори – це фантастично. Та Спілка все таки - не лише табори.

День Святого Миколая, аеропорт Гетвік, Лондон. Український етно-джаз і аж тепер завершене есе. За кілька годин – Україна. В улюбленому гуртожитку у Лондоні у моїй кімнаті на полиці – «100 бандерівських оповідок», книга, яка викликала немало запитань у моїх сусідів з усіх континентів. На канікули до мене приїздить подруга-китаянка, аби пізнати найбільшу країну Європи. Друг-кубинець питає мене «Як справи?» українською, російськомовна українська одnogрупниця потроху починає розмовляти українською і тепер принаймні знає, як виглядає Степан

Бандера, грецький сусід просить читати йому вголос українською.

Хочеш глибше пізнати Україну, шукаєш орієнтирів, шукаєш себе? Моя відповідь на це – моя Спілка.

Захочеш – і будеш, в людині, затям, лежить невідгадана сила! (Олег Ольжич)

ПРИВІТ, ТОБІ!

Василь Федюк, Тернопільський осередок

Дуже давно не бачилися з Тобою і так багато хочеться розповісти, показати, розказати, посміятися і поприколюватися, що "не змога встояти".

Напишу Тобі, про Неї і про Тих, що змінили мій світ і моє існування, на це життя. Бо може є і інше, але я його точно не пам'ятатиму, а шкода.... Уяви, якби ми пам'ятали все, що бачили протягом тисяч років, це ж би мемуари вийшли, правда? Але тоді би книжки втратили свою цінність і їх ніхто б не читав, тому може і не шкода, а можливо все таки трішки, проте жаль.

До Неї, я слухав таку рекламу по радіо: "Раніше моє волосся сухим і не живим, а тепер воно вологе і ворухиться :-)", десь таким, непевне, було моє життя, не скажу що вже геть не живим, але...

Зустрівся я з Нею в 2 семестрі першого курсу, випадково в коридорі. Домовилися про зустріч у вівторок і я прийшов...

Спочатку Вона мене не запізнала і не звернула уваги, була якась норавлива, гонорова і самодостатня, але я теж не той, тому терпів всі її вибрики, зневаги, ігнорування і галаси. Але з часом, все пішло на краще.

Поїхавши вперше з Нею прибирати цвинтар (дуже романтичне місце, скажеш ти) все почало глибшати і поступово тіснішати, але ні, швидше навпаки – тіснішати і поступово глибшати. Ми пізнавалися, сміялися, ділилися своїми переживаннями, думками про різні речі, поглядами на світ і оточуючих, читали книжки, слухали Рок-екзистенцію, концерт Гадів у Москві і Мертвого Півня і тішилися. Я

чомусь тішився внутрішнім задоволенням і, на противагу іншим студентам, що не мали нічого схожого, радів, що Вона зі мною, а у них того нема. Але най-найважливішими, найінтимнішими та найвеселішими були мої мандри з Нею. Ти, звичайно, не повіриш, але ми справді мандрували і просто щиро насолоджувались тим. Напишу хоча б кілька місць, де ми були разом, будеш потайки заздрити і хотіти туди – Тербовля з трилітровими слоїками березового соку, Дубно з першими фестивальними враженнями, Тербовля з розквашеною губою, футболем і спогадами досі, Борців з першим юнацьким табором, Горгани взимку з пізнанням справжньої дружби і восени, з найтеплішими досі спогадами, Петрос з туманом і порізаним наметом, монастирі Львівщини з чудовими знімками та сонячним годинником і це лише перші 2 роки, те що без знімкоальбому згадав, а кілька не пам'ятаю. Це було!!!!

Незмога вже перелічити того, що відбулося далі – такий клубок кольорових ниток і думок з мандрами, акціями, Добами, таборами, зустрічами і вишколами, який розпутувати не треба, він же клубок, його просто колись треба сісти і розмотати всім разом, але це буде в старості, але вірю що мусить бути.

І поряд з тим усім, ми знайомилися з Нею з купою чудових друзів, чуваків і чувих, людей і знайомих, деякі вже не з нами тепер, але є в спогадах. Вона дала мені дуже багато відчуттів потрібності, чесності, ідейності і потребності не сидіти, а рухатись далі за нею, вперед і вгору...

Бог завжди дарує нам те чого ми заслуговуємо, тому Він дав мені її, а не когось іншого, не такого. Дякую...

Знаєш, я ото пишу, а в голові виринає купа спогадів про табори, це ще одні найфайніші переживання в житті, якщо Ти досі ще не був на жодному, то рахуй, що Ти втратив десь 10% життя, а це "троха є!".

Навіть після завершення навчання ми з Нею не розійшлися, не розпрощалися, не залишили один одного, як це буває з іншими, тобто тими котрі були, і чомусь пропали і загубилися в урбанізації, сім'ї, працях, грошах, вулицях, світах. Дуже добре, що саме Вона мені дала те, що тримає нас разом і спонукає далі жити. Бо чомусь стало важче ніж раніше. Хоча життя несе дуже багато сюрпризів і розчарувань, і в Ній я теж це знайшов, нажаль, проте ніц не зробиш, значить так має бути, бо "жити з людиною яку любиш, так само важко, як любити людину з якою живеш".

Відбули 20-річчя СНУМу на Маківці, там де боролися Вони, і на чийх місці могли би бути зараз ми, але Слава Богу, що ні, та думки про те, чи зараз ми є такими як вони, дають дуже багато сумнівів, але слова "у світі багато брудного й заразного, але той хто хоче лишається чистим" дають надію, як і "зима, яка мусить щось змінити".

Найбільше боюся того моменту, коли не зможу відчувати себе з Нею як завжди, цей момент, думаю, не мав би настати, але ж може, тому треба зробити так, щоб зберегтися в ній всім нам, тим, котрі її творять і будують, живуть і насолоджуються, працюють і байдикують.

Проте, Вона **була, є і буде**, як сільська церквиця у пісні Чудика.

Цей лист вийшов аж занадто романтичним і слізним, але він єдиний, що писав коли небуть, про Неї, та й криза на вулиці за вікном☺

І насамкінець, Вона – **це**

Моя

Спілка

Української

Молоді!

Честь України!

Готов Боронити!

Щиро, Василь Федюк

звідти де починаються гори

А тепер ми з нею в стані самоплаву, дрейфу чи тупцювання на місці, дуже малим зміщенням вбоки, так якимось сталося... Як я не стараюся, все одно ми не можемо зрушити далі, далі розвиватися, рости, дивуватися, творитися і любитися, я не годен знати чому так є, може справа в мені, а може навпаки. Дуже зле, коли останнім часом я не відчуваю її внутрішнього життя і її особливих рис, тих які я так любив і справді хотів, щоб вони залишалися... Адже мені Вона дала чи не найбільше у житті після Матері, адже має бути "відчуття присутності", що притаманне їй було... І не знаю як буде... Але буде! Правда, не?©

МОЯ СПІЛКА

Сашко Чернов, Івано-Франківський осередок

У житті кожної людини є такі речі, події, факти, без яких важко уявити існування. Для мене особисто цією необхідністю є «моя Спілка». Ця Спілка є саме тією невід'ємною частиною мого серця, моєї душі, яка надихає мене, надає мені сили і повсякденну підтримку у всіх моїх починаннях.

СУМ – це не тільки люди, яких об'єднує спільна мета, але й мій особистий обов'язок і покликання. Адже немає нічого кращого, ніж пліч-о-пліч разом із людьми, які не чужі Тобі, робити посправжньому добрі справи.

Відчуття постійної підтримки, бажання творити, бути корисним для своєї Батьківщини не можна порівняти ні з чим. Саме тут Ти відчуваєш родинне тепло, тут Ти дійсно щасливий.

Я можу тільки дякувати Богу за те, що маю такі можливості бути знайомим з такими хорошими людьми, які творять цю теплу атмосферу у моїй Спілці. І, можливо, для людини, яка мало знайома зі Спілкою, ці слова звучатимуть дещо теоретично, але хто дійсно активно бере участь у житті СУМу, думаю, зрозуміє і підтримає мене і разом зі мною гордо скаже, що це – саме «моя» Спілка.

ГАРТУЙСЬ!

Сашко Завируха

Не можу розібратись в своїх спогадах, бо їх море, і усі чудові.

об'їздив усю Україну, і не мав так багато

Найбільше радію, що я із Спілкою побував в Асканії-Новій – це була моя мрія ще зі школи, і завдяки СУМу вона здійснилась першою. Якщо б не СУМ, я б напевно не

чудових друзів. А взагалі спогади я можу розпочати з десятирічного віку (мені зараз 26) – з перших мандрівок, ночівель у наметах, вечірньої ватри та перших незнайомих, але цікавих місць нашої безмежної України. Найкласніше, мабуть, у таборах, мандрівках було те, що ти повністю відірваний від батьків. Ти сам дорослішаєш, стаєш самостійним. СУМ – це чудова школа розвитку: фізичного, морального і духовного надбання кожного юнака чи юначки, які думають не тільки про своє майбутнє, а й про майбутнє України. Будь СУМівцем і будь гордим з цього...

Гартуйсь!